

I. 1. Předmět a cíle této práce

Předmětem mé práce jsou díla audiovizuální. Téma práce jsem si zvolila s ohledem na své paralelní studium oboru režie na Filmové a televizní fakultě Akademie múzických umění. Přiznávám, že vzhledem k výše uvedenému faktu je má práce nahlížena převážně z hlediska autorů audiovizuálních děl. Zároveň jsem se v práci snažila uplatnit i své praktické zkušenosti a postřehy.

Problematika audiovizuálních děl je velmi komplexní a vzhledem k rozsahu a zaměření této práce se soustředím zejména na následující témata: autorství a charakteristika audiovizuálních děl a ochrana osobnostních práv autorů audiovizuálních děl. Přičemž, jak plyne již z názvu mé práce, zaměřuji se dále na komparaci výše vytyčených témat s jejich úpravou francouzskou. V úvodu práce se budu krátce věnovat historii obou úprav, dále představuji základní východiska autorského práva francouzského. Za podstatné považuji vymezení pojetí autorského díla ve francouzském i českém autorském zákoně. (Ovšem s důrazem na problematiku děl audiovizuálních.) Proto této problematice věnuji v každé z částí jednu kapitolu.

Francouzská úprava duševního vlastnictví je českému právu v mnohém blízká, zvláště co se ochrany osobnostních práv týče. Shodná je i základní konstrukce autorství díla. Můžeme konstatovat, že se velmi přibližuje i pojetí výrobce audiovizuálního díla. Co se týče konstrukce kolektivního díla, můžeme uvést, že český zákonodárce při přípravě zákona č. 121/2000 Sb. z francouzského pojetí vycházel. Podobné jsou i mimoprávní podmínky vzniku filmové tvorby. Tedy tradice státem dotovaného autorského filmu, který

není pojímán jako pouhé zboží, ale naopak jako autorské dílo pevně svázané s osobou svého tvůrce.

Vzhledem k nedostatku relevantní judikatury české, jsem se zaměřila v části věnující se francouzské úpravě autorských práv zejména na představení francouzské judikatury, a to zvláště z oblasti osobnostních práv. S ohledem na výše naznačenou podobnost české i francouzské právní úpravy se domnívám, že francouzská judikatura může být pro českou soudní praxi i doktrínu významným inspiračním zdrojem.

Konečně bych chtěla upozornit, že pokud cituji francouzský Zákoník duševního vlastnictví, monografie, články či rozsudky, jedná se o můj vlastní překlad, ve kterém jsem se snažila především vystihnout základní smysl ustanovení či myšlenku autora, neprováděla jsem tedy vždy překlad doslovný. Na některých místech ponechávám pro snadnější porozumění původní znění termínu v závorce.